

— Стой! ѝ извика сърдито Бойковски.

Отъ вълнене, само туй можа да каже и навъсенъ се умълча и загледа разсѣяно въ земята.

— Мжко, не се сърди! Нѣма за какво. Голѣмо нѣщо ли е станало?!... Азъ пъкъ си мислѣхъ, че... Дѣто ще стоятъ паритѣ на братовчеда ми затворени въ касата му, ще стоятъ у насъ — свършено! У насъ, у него — все едно. Само на тѣхъ не е останалъ я? Той на цѣла София дава пари, та какво бива, че и намъ далъ една нищожна сума?.. Най-послѣ, и близка роднина сме. Извини, пиленце — Бойковска отдавна не бѣ наричала тѣй мжжа си — че само прѣдварително не ти казахъ, мислѣхъ, ама — кой знае какъ? — изшукна ми изъ ума. Ако се сърдишъ пъкъ, азъ ще ги занеса — не съмъ ги ни побарнала съ ржка — и ще кажа на братовчеда си, че ги не щешъ... Никой другъ не знае ни когато ги зехъ, ни когато ги върна...

— Още днесъ ще занесешъ паритѣ! изрева Бойковски и удари кракъ въ пода.

— Ами какво да кажа на братовчеда си?.. Той нѣма ли да се обиди?

— Кажи му какво щешъ!... Или пъкъ, чакай!.. Кажи му, че ти нищо не си ми споменувала даже и че, като си се размислила, нѣщо да не би да кажа, връщашъ паритѣ!...

Бойковска се умълча. Тя отъ практика знаеше, че другъ пътъ мжжъ ѝ, вечъ подготвенъ въ туй, ще бѣде по-отстъпчивъ. Сега тя, развълнувана отъ нѣкакво зло прѣдчувствие, се обвиняваше кокетно около мжжа и се мжчеше да прочете въ очитѣ и въ физиономията му, какво мисли.

— Мжко, не се втелявай такъвъ! — проговори пакъ тя, защото и да мълчи не я сдържаше сега — искамъ единъ хубавъ лѣтенъ фустанъ, отъ новитѣ платове, дѣто сж сега на мода и както ги сега шиятъ. Вчера бѣхъ при Лесера. Тамъ заварихъ мадамъ Цанева и мадамъ Драганова. Нося ти разни мостри, — и Бойковска изкара изъ джеба си купъ парчета отъ разни платове. Ти кое ще харесашъ?

— Азъ отъ платове дипъ не отбирамъ!